

Желѣзко постигаше онова, което и на сънъ не му е минавало. Струваше му се, че крила сж му израстли. И както крачеше измѣрено и твърдо, безъ да знае защо, дойде му на умъ за неговата гегга. Поиска му се да е геггата въ ржката му и да се замѣта къмъ училището, както знаеше. Ала веднага смѣхъ мзпълни гърдитѣ му: — то бѣше, когато бѣхъ селски говедаръ! И въ мигъ като на сънъ, предъ очи му мина цѣлото минало... селската черда; широкитѣ добруджански пасбища; тихитѣ вечери, кога връщаше говедата въ Срѣдини... мобилизацията; за-насянето на писмото, което му даде кмета съ аладжания елекъ; спасяването на влака... Картинитѣ се редѣха като видения...

Душата му се кжпѣше въ радостъ и тжга,

Радваше се, че наддѣлѣ на всички трудности, въ които бѣ изпадналъ като бѣжанецъ. Тжгуваше, че дълго нѣма да бжде подъ небето на мила Добруджа. И ако той би билъ властенъ да избира — би се завърналъ при полка си.

Ала Желѣзко знаеше, че началството по-добре знае отъ него кое трѣбва и кое не; той бѣ свикналъ на подчинение — и изпълни волята на оногова, който му опредѣля нови бжднини.

Училището бѣше предъ Желѣзка.

Той се спрѣ за мигъ предъ входната врата; прекръсти се и влѣзе.

XVII.

И РАДОСТЪ И ТЖГА.

Желѣзко не можеше да се нарадва. Онова, което слушаше отъ преподавателитѣ, се поглѣщаше отъ жадната му душа за знания. Вниманието на другари и учители го ласкаеше. И всѣки день той се чувствуваше по-голѣмъ; всѣки день възрастваше предъ собственитѣ си очи. Онова, което чуваше въ часъ отъ учители, като че се запечатваше въ паметъта му. И когато нѣкой преподавателъ искаше да провѣри какво е разкрилъ на школницитѣ въ часа — извикваше Желѣзка.

Преподавателтъ слушаше и не можеше да повѣрва ушитѣ си: и мисль и тонъ и думи! Като че чуваше себе си на грамофонъ.